

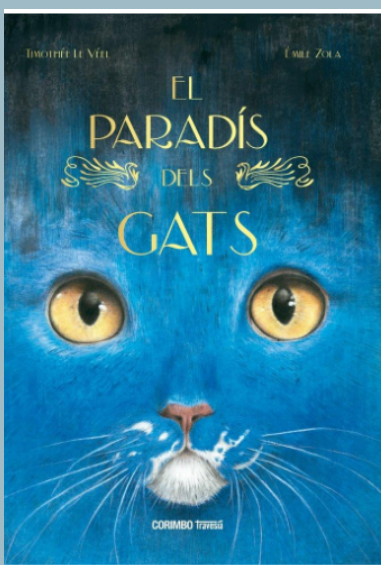

BIBLIOTECA INS VILA DE GRÀCIA

Recomancions per a Batxillerat

Les pàgines d'aquesta història queden curtes per glossar les nombroses vicissituds que s'hi contenen i s'hi contenen. La Cecilia (més aviat Sesilia) té moltes raons per estar molt empenyada amb el món, i la més petita és que li facin el buit a classe. Conviu en condicions d'extrema precarietat amb una àvia que no ho és, d'àvia, i la ràbia extrema (o la tristesa també extrema) li han impedit obrir la carta que la mare, agonitzant de càncer, li va deixar. Dos fets marcaran una inflexió: conèixer algú molt especial i trobar en la boxa un motiu per aprendre a encaixar cops i a redreçar-se.

Fúria, títol suggeridor i que escau, és una història punyent, emocionant, que deixa el lector sense alè, talment un assalt d'un combat de boxa. Narrada a través de personatges femenins que amb la seva veu ordeixen una trama compacta de sororitat, tracta temes que tenen un denominador comú. Ni més ni menys que no abaixar mai els braços per aconseguir ocupar el lloc que mereixem en el món.

El protagonista d'aquest conte clàssic d'Émile Zola és un gat domèstic que viu amb la seva mestressa. L'entorn luxós i càlid el protegeix de tot perill, però també el fa arrossegat la grisor dels dies parisencs que només pot entreveure per la finestra. En la seva desídia imagina les aventures que viuria al carrer i s'emmiralla amb els felins de teulada fins que, un dia, aconsegueix escapar-se. No tardarà a descobrir, però, que el món d'allà fora és ple d'obstacles, fam i baralles.

Un relat clàssic de qualitat indiscutible, escrit amb precisió i dotat d'una sensibilitat extraordinària en la descripció de les sensacions dels gats rodamons i de l'entorn en què sobreviuen. El final, contundent i sever, converteix la història en una crítica envers la societat que ven la seva llibertat a canvi d'una seguretat castradora.

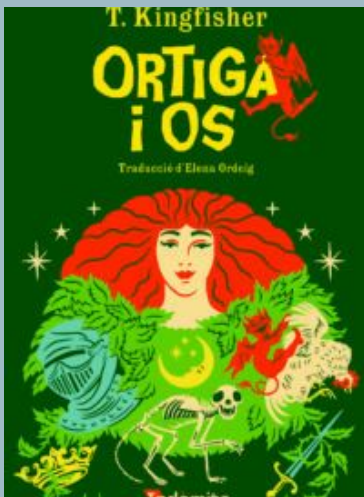
Les il·lustracions gairebé naturalistes de Timothée Le Véal són una delícia, i ens ofereixen un París hivernal tintat de certa nostàlgia, amb picades d'ullet constants a altres obres d'art o de la literatura, i uns personatges d'allò més expressius.

Si assumim que som el que mengem, potser podríem fer extensiva aquesta afirmació a altres àmbits. Evidentment, també som el que llegim i les cançons que escoltem. En tots tres casos la dieta, si se'ns permet la metàfora, es vincula a moments determinats de la vida de cadascú.

Aquesta novel·la és un colpidor, reeixit i bellíssim exercici de nostàlgia, construït al voltant d'un triangle amorós a l'extraradi de la València dels noranta. D'una banda, la Marta. De l'altra, l'Eskorbutín, el seu xicot, baixista punk. I finalment, el millor amic de tots dos, l'Ivan, que es debat per trobar el propi encaix dins del món. Com en una tragèdia grega, els joves paguen els pecats dels pares, en un context d'efervescència política, social, econòmica i cultural que explica bona part del que vivim en l'actualitat.

El mèrit innegable de Sarrià és aconseguir que el lector comparteixi (i pateixi) la ràbia, la frustració i també l'energia, amanida amb un bri d'esperança, d'una galeria de personatges plens de contradiccions i d'arestes i, per tant, ben vius.

Tot just ara fa deu anys de la publicació de Totes les cançons parlen de tu, mereixedora d'un munt d'edicions (tant de bo en siguin moltes més!) que acabaran de dotar aquesta excel·lent novel·la de la necessària patina de clàssic.

Marra, la més petita i apocada de les tres princeses del regne, ha viscut a l'ombra del príncep Vorling del Regne del Nord, que ha tractat cruelment les seves dues germanes. Farta d'aquesta situació, decideix trencar amb la passivitat i lluitar contra l'abús i l'opressió. Amb l'ajuda d'una colla de personatges excèntrics —una enèrgica bruixa, un gos mort, una fada despistada, un guerrer en decadència i una gallina posseïda—, Marra haurà d'enfrontar-se a tres proves que semblen impossibles per posar fi al regnat de terror del príncep.

Prenent la forma d'un conte de fades subversiu que desafia els estereotips clàssics, ens trobem amb una història fantàstica carregada de crítica social que ens recorda que fins i tot els que semblen més febles poden vèncer la maldat dels poderosos.

T. Kingfisher, pseudònim de l'escriptora Ursula Vernon, va aconseguir guanyar amb aquesta obra el prestigiós Premi Hugo a la millor novel·la l'any 2023.

Aquesta obra, té com a punts forts un meravellós desenvolupament de personatges, un humor fi i un discurs crític davant les injustícies, en una conjunció que l'autora domina magistralment. L'edat de la protagonista, que és una dona adulta i no pas una adolescent, no creiem que sigui un problema per als lectors que han après a anar més enllà de la lectura identificativa, però l'estructura de l'obra, no lineal a l'inici, sí que pot generar una mica de confusió. Així i tot, és una obra de qualitat que se surt dels cànons habituals de la fantasia adreçada a joves i, per tant, una oportunitat d'or per ampliar la seva mirada.

BONES LECTURES!!!

